

(ſti Franc. Titelmannus d. Lib. in Prefat. de prædicat,) nobilitate nobiliori iſti potentia cognſcitiva correfpondentem, & talem, per quam ad ea poteſt inclinari amanda, odienda, proſequenda & fugienda, ad quæ nequaquam ſufficit appetitus ille ſenſitivus.

THE S. IX.

Conſtat etiam de hoc inter Authores, quos nobis legere contigit; atque ſi dubitare quis velit, rationibus id probatum dari poteſt quamplurimis. Non poteſt autem id negare, niſi qui vel prorsus denegaverit homini ejusmodi appetitum, qui ductum rationis ſequatur; vel affirmarit, unam eandemque eſſe in homine potentiam, quæ ſtet & vivat (ut ita loquamur) tam ad nutum rationis ſeu intellectus, quàm ſenſus. Utrumque autem hoc quanta inferat abſurda, nemini, cui ſanum eſt ſinciput, incognitum eſſe poteſt, atque nos malumus æquo Lectori judicandum relinquere, quàm prolixè edocere.

THE S. X.

Veritatem potius Theſeos noſtræ patefaciemus, ne temerè & ſine ratione quicquam aſſeverâſſe videamur. Poſſumus autem id iterum facere verbis prælaudati Titelmanni, quando l.c. Cap. I. inquit: *Id in ſe homo quilibet experitur, talem aliquam vim ſibi in eſſe, per quam poſſit ea, quæ per intellectus judicium ut bona vel mala cognoscit, aut velle aut nolle.* His ſcil. probatur membrum Theſeos illud, quod agebat, in homine eſſe vim appetitivam boni ex ratione. Eſſe verò hanc vim diverſam ab eâ, quæ ſenſui conjuncta eſt, & ad ſenſus judicium movetur, quod in eâdem Theſi dicit, probatur ex eodem Titelmanno inde, quod experiamur, hominem ea poſſe velle aut nolle, ea amare vel odiſſe, quæ nequaquam ſenſus apprehendit, & quæ ad judicium ſenſus nullò modò videntur ſic amari vel odio haberi. Quemadmodum (exempli gratia) virtutes amamus, & probitatem amatam proſequimur; vitia autem odimus & fugimus atque averſamur, quæ tamen maniſeſtiſſimum eſt ſenſu non apprehendi, ac proinde ſenſitivo appetitu ſic non appeti, cum ille tantum proſequatur, quæ ſenſus judicat convenientia. Hæc Titelmannus

B

THE S.